Súd:	Krajský súd Bratislava
Spisová značka:	4Sp/31/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1014201439
Dátum vydania rozhodnutia:	10. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ľubomír Šramko
ECLI:	ECLI:SK:KSBA:2014:1014201439.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v konaní pred sudcom JUDr. Ľubomírom Šramkom v právnej veci navrhovateľa: B. N. M., narodeného XX.X.XXXX, bez cestovného dokladu alebo iného dokladu totožnosti, štátneho príslušníka Indickej republiky, v domovskej krajine naposledy bytom T. X., T. K., E. Š. B., aktuálne s miestom pobytu Ú. B. E. pre H., zastúpeného Centrom právnej pomoci so sídlom Námestie slobody 12, Bratislava proti odporcovi: Oddelenie cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky Riaditeľstva Hraničnej a cudzineckej polície Bratislava so sídlom Bitúnkova 8, Nové Zámky v konaní o opravnom prostriedku navrhovateľa zo dňa 14.8.2014 proti rozhodnutiu odporcu PPZ-HCP-BA12-5-029/2014-AV zo dňa 4.8.2014 takto

r o z h o d o l :

Krajský súd v Bratislave napadnuté rozhodnutie odporcu PPZ-HCP-BA12-5-029/2014-AV zo dňa 4.8.2014 p o t v r d z u j e.

Navrhovateľovi n e p r i z n á v a právo na náhradu trov tohto konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozhodnutím PPZ-HCP-BA12-5-029/2014-AV zo dňa 4.8.2014 odporca s poukazom na vykonateľné rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Nové Zámky číslo PPZ-HCP-BA12-5-022/2014-AV zo 4.8.2014 (ďalej len „rozhodnutie o administratívnom vyhostení“) za použitia ust. § 88 ods. 1 písm. b), ods. 4 zák. č. 404/2011 o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o pobyte cudzincov“) zaistil dňom 4.8.2014 o 16.20 hod. navrhovateľa a umiestnil ho v Útvare policajného zaistenia pre cudzincov Medveďov (ďalej len „ÚPZC Medveďov“) s tým, že dĺžku doby zaistenia stanovil do 4.2.2015. V odôvodnení svojho rozhodnutia opísal zistený stav veci (okolnosti kontroly navrhovateľa cudzineckou políciou, podstatný priebeh konania o administratívnom vyhostení navrhovateľa, skončenie konania o udelenie azylu navrhovateľovi - rozhodnutie ČAS: MU-129-22/PO-Ž-2014, obsah zápisníc o podaní vyjadrení navrhovateľa) a poukázal na vydané rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa, podľa ktorého bol navrhovateľ vyhostený z územia Slovenskej republiky so zákazom vstupu na slovenské územie na dobu jedného roka. V ďalšom zdôraznil, že (s poukazom na zistený stav veci - zápisnicu o podaní vyjadrenia zo 4.8.2014 č.p. PPZ- HCP-BA12-5-022/2014-AV) navrhovateľ nie je schopný plniť ev. povinnosť hlásenia pobytu, resp. zloženia peňažnej záruky v dôsledku čoho nemohol odporca postupovať v zmysle ust. § 89 ods. 1 písm. a), b) zákona o pobyte cudzincov. K stanovenej dĺžke zaistenia navrhovateľa odporca uviedol, že táto je nevyhnutná, nakoľko v prípade navrhovateľa je potrebné vykonať viaceré úkony - komunikáciu so zastupiteľským úradom krajiny pôvodu navrhovateľa, potvrdenie totožnosti navrhovateľa, zabezpečenie náhradného cestovného dokladu, samotná realizácia administratívneho vyhostenia navrhovateľa. Súčasne poukázal na skutočnosť, že počas celej doby zaistenia bude postupovať v zmysle ust. § 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov (poznámka súdu: skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia). V závere

odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odporca poznamenal, že vzhľadom k prebiehajúcemu konaniu o vyhostení navrhovateľa je jeho zaistenie v súlade s ust. Článku 5 ods. 1 písm. f) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), pričom v konaní nie je možné postupovať v zmysle Článku 7 ods. 1 Smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/115/ES zo 16.12.2008 (ďalej len „Smernica“ - súd iba poznamenáva, že Smernica bola implementovaná do zákona o pobyte cudzincov).

Proti tomuto rozhodnutiu podal navrhovateľ v zákonnej lehote opravný prostriedok - návrh zo dňa 14.8.2014, ktorým sa domáhal jeho zrušenia v celom rozsahu. Namietal v ňom nedostatočné zistenie stavu veci, ako aj nesprávné právne posúdenie veci. Konkrétne namietal konštatovanie odporcu, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia už nebol účastníkom konania o udelenie azylu, nakoľko voči rozhodnutiu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky - Migračného úradu (ďalej len „migračný úrad“) ČAS: MU-129-22/PO-Ž-2014 z 8.7.2014 (poznámka súdu: o zastavení konania) podal navrhovateľ rozklad z ktorého dôvodu bol jeho pobyt na slovenskom území v zmysle ust. § 22 ods. 1 zák. č. 408/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o azyle“) oprávnený a teda navrhovateľ nestratil status žiadateľa o azyl. V tejto súvislosti poukázal na Usmernenie Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície č. PPZ-HCP-OCPI-2013/006549-003 (ďalej len „usmernenie“), podľa ktorého sa žiadateľ o azyl považuje za žiadateľa o azyl až do času, pokiaľ negatívne rozhodnutie migračného úradu nenadobudlo právoplatnosť. Ďalej namietal, že odporca sa nedostatočným spôsobom zaoberal s celkovou dĺžkou zaistenia - osobitne v tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že stanovená dĺžka zaistenia je neproporcionálna vzhľadom k tomu, že na slovenskom území sa zdržiaval oprávnene. Tiež namietal, že odporca sa v rozhodnutí nezaoberal otázkou, či je možné účel zaistenia dosiahnuť menej závažnými prostriedkami, pričom opätovne poukázal, že v čase svojho zaistenia bol stále žiadateľom o azyl, že neporušil žiadne slovenské právne normy (s výnimkou nelegálneho prekročenia hranice) a že odporca nezohľadnil jeho veľmi vážny zdravotný stav. V závere podaného návrhu uviedol, že s poukazom na ust, § 88 ods. 9 zákona o pobyte cudzincov je potrebné na neho nazerať ako na zraniteľnú osobu, do ktorého postavenia sa dostal v súvislosti so zranením, ku ktorému došlo 18.5.2013 ako následku trestného činu, ktorého objektom sa stal, ako to vyplýva z rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 1T/111/2014 z 11.6.2014. K podanému opravnému prostriedku navrhovateľ nepripojil žiadne prílohy.

Odporca navrhol vo svojom vyjadrení zo dňa 27.8.2014 k návrhu napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu potvrdiť. Poukázal pritom na skutočnosť, že navrhovateľ bol 4.8.2014 kontrolovaný policajnou hliadkou, pričom svoju totožnosť preukázal preukazom žiadateľa o udelenie azylu, pričom s poukazom na ust. § 22 ods. 1 zákona o azyle vydaním negatívneho rozhodnutia (v konaní o udelenie azylu) stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky. Dôvodil, tiež, že vo veci predpokladanej dĺžky zaistenia vychádzal z oznámenia ÚPZC Medveďov, ktoré ako predpokladanú dobu vykonania všetkých potrebných úkonov označilo vzhľadom na doterajšiu prax dobu šiestich mesiacov. K v návrhu spomenutému usmerneniu poznamenal, že toto bolo zrušené 2.1.2014 Usmernením č. PPZ-HCP-OCPI-2014/000767-004. K námietke, týkajúcej sa zdravotného stavu navrhovateľa (vo vzťahu k jeho posúdeniu ako zraniteľnej osoby) uviedol, že v rozhodnutí o zastavení azylového konania ČAS: MU-129-22/PO-Ž-2014 z 8.7.2014 sa okrem iného uvádza, že navrhovateľ nadmerne požíval a požíva alkoholické nápoje a že po jeho zranení ku ktorému došlo v pohostinskom zariadení, odmietal užívať predpísané lieky - odmietol sa liečiť.

Súd podaný návrh prejednal a rozhodol podľa ust. § 250q Občianskeho súdneho poriadku v platnom znení (O.s.p.) ako miestne a vecne príslušný súd na pojednávaní za účasti zástupcov účastníkov konania a dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako vecne správné.

Súd v prejednávanej veci doplnil dokazovanie spismi migračného úradu ČAS: MU-346/PO-Ž-2013 a ČAS: MU-129/PO-Ž-2014.

Zo spisu ČAS: MU-346/PO-Ž-2013 súd zistil, že o navrhovateľovej desiatej žiadosti o azyl migračný úrad rozhodol rozhodnutím ČAS: MU-346-33/PO-Ž-2013 z 9.12.2013 tak, že konanie s poukazom na ust. § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle zastavil. O podanom rozklade voči nemu rozhodol minister vnútra rozhodnutím Číslo: KM-OLVS-18/2014 z 26.3.2014 tak, že rozklad zamietol.

Zo spisu ČAS: MU-129/PO-Ž-2014 súd zistil, že navrhovateľ vyhlásením z 11.4.2014 po jedenásty raz požiadal o azyl. Migračný úrad rozhodnutím ČAS: MU-129-22/PO-Ž-2014 z 8.7.2014 o tejto žiadosti rozhodol zastavením konania z dôvodu ust. § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle. Toto rozhodnutie bolo doručené zástupkyni navrhovateľa (v predmetnom azylovom konaní) 11.7.2014. V spise sa ku dňu predloženia tohto spisu súdu (3.9.2014) nenachádza žiadna listina, ktorá by tam bola založená po vydaní rozhodnutia migračného úradu. V spise je založená kópia rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 1T/111/2014-115 z 11.6.2014, ktorým bol obvinený S. Horváth uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví zato, že 17.5.2013 v miestnom pohostinstve v obci Rohovce fyzicky napadol navrhovateľa, čím mu spôsobil subdurálne zakrvácanie do lebky, liečené operáciou, pomliaždenie mozgu s opuchom, pomliaždenie hlavy a tváre, zlomeninu jarmového oblúka vľavo bez posunutia, zlomeninu záhlavovej kosti vľavo a zakrvácanie do prínosových dutín s dobou liečby od 17.5.2013 až do vyhlásenia predmetného rozsudku.

Pred samotným prejednaním a rozhodnutím veci sa súd podrobne oboznámil s obsahom prvostupňového administratívneho spisu odporcu PPZ-HCP-BA12-5/2014-AV z obsahu ktorého zistil, že 11.4.2014 sa navrhovateľ dostavil na OOPZ Šaľa s tým že žiada o azyl. Navrhovateľ bol pozitívne lustrovaný v informačnom systéme ZOP, MIGRA, CLK, ECU, AFIS. Zo zápisne o vyjadrení účastníka konania - navrhovateľa (z toho istého dňa) vo veci neoprávneného pobytu na území Slovenskej republiky vyplýva, že navrhovateľ ovláda slovenský jazyk, že z krajiny svojho pôvodu (z Indie) vycestoval v roku 1991. Podrobnejšiu trasu si nepamätal a to z dôvodu, že sa tak stalo už dávno (1991). Uviedol, že absolvoval operáciu hlavy, že má problémy s pamäťou a aj so zrakom. Uviedol, že na Slovensku nemá povolený pobyt, bol však opakovane žiadateľom o azyl. Počas trvania manželstva so slovenskou občiankou mu bol udelený a dva razy predĺžený tolerovaný pobyt. Zo zápisnice z následne podaného vyjadrenia z toho istého dňa vo veci administratívneho vyhostenia o. i. vyplýva, že navrhovateľ nemá žiadnu finančnú hotovosť, že na Slovensku nemá zabezpečené žiadne ubytovanie, že na Slovensku je už 13 rokov a že žiada o azyl. Rozhodnutím odporcu z 11.4.2014 bolo konanie o administratívnom vyhostení navrhovateľa prerušené z dôvodu podania žiadosti o azyl (poznámka súdu: konania ČAS: MU-129/PO-Ž-2014). Následne bol navrhovateľ odoslaný do Záchytného tábora Humenné.

Dňa 4.8.2014 bol navrhovateľ v Pobytovom tábore Rohovce kontrolovaný hliadkou OCP PZ Nové Zámky a hliadkou OCP PZ Dunajská Streda. Bolo zistené, že navrhovateľ nevlastní preukaz svojej totožnosti a že jeho azylové konanie bolo skončené. Následne bol navrhovateľ predvedený pred odporcu z dôvodu konania vo veci jeho administratívneho vyhostenia. Navrhovateľ bol pozitívne lustrovaný v informačnom systéme ZOP, CLK, ECU, MIGRA, EURODAC, AFIS. Zo zápisnice o podaní vyjadrenia zo 4.8.2014 o. i. vyplýva, že navrhovateľ nedisponuje žiadnym cestovným dokladom, že v roku 2004 - 2005 sa oženil so slovenskou štátnou občiankou, toto manželstvo však bolo rozvedené. Všetky doklady, ktoré vlastnil však stratil. Navrhovateľ tiež uviedol, že v krajine jeho pôvodu mu nič nehrozí, že azyl mu udelený nebol a že nemá žiadne peniaze. Odporca rozhodnutím PPZ-HCP-BA12-5-022/2014-AV zo 4.8.2014 rozhodol o administratívnom vyhostení navrhovateľa s poukazom na ust. § 82 ods. 3 písm. b) zákona o pobyte cudzincov so zákazom vstupu na slovenské územie na domu jedného roka, pričom súčasne vylúčil odkladný účinok prípadne podanému odvolaniu voči tomuto rozhodnutiu. Na základe žiadosti odporcu ÚPZC Medveďov (poznámka súdu: ktorý o. i. zabezpečuje aj vybavenie dokladov vyhosťovaným cudzincom ako aj faktickú realizáciu vyhostenia) dňa 4.8.2014 oznámil odporcovi, že predpokladaná doba potrebná na vykonanie všetkých úkonov spojených s výkonom a realizáciou vyhostenia navrhovateľa do Indie je cca šesť mesiacov. Následne odporca napadnutým rozhodnutím PPZ-HCP-BA12-5-029/2014-AV zo 4.8.2014 rozhodol o zaistení navrhovateľa v ÚPZC Medveďov na dobu šiestich mesiacov - teda do 4.2.2014. V odôvodnení svojho rozhodnutia tiež uviedol, že počas celej doby zaistenia bude skúmať, či trvá účel zaistenia (§ 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov). Navrhovateľovi bolo predmetné rozhodnutie vyhlásené - odmietol ho však prevziať.

Podľa ust. § 250q ods. 2 O.s.p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmavané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie.

Súd preskúmal napadnuté rozhodnutie odporcu v rozsahu podaného návrhu - opravného prostriedku:

K jednotlivým vzneseným námietkam súd uvádza, že tieto neboli dôvodné, teda neboli spôsobilé k tomu, aby súd napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie:

Súd predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že predmetom tohto súdneho konania bolo rozhodnutie o zaistení navrhovateľa - teda nie rozhodnutie o jeho administratívnom vyhostení.

1/ Navrhovateľ namietal, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia jeho azylové konanie nebolo ukončené v dôsledku čoho sa navrhovateľ oprávnene zdržiaval na území Slovenska:

Táto námietka sa zjavne týka rozhodnutia o administratívnom vyhostení a nie napadnutého rozhodnutia o zaistení navrhovateľa. I napriek tomu súd k nej zaujal stanovisko. Ako to je zrejmé z pripojeného azylového spisu migračného úradu ČAS: MU- MU-129/PO-Ž-2014 navrhovateľ vyhlásením z 11.4.2014 po jedenásty raz požiadal o azyl. Migračný úrad rozhodnutím ČAS: MU-129-22/PO-Ž-2014 z 8.7.2014 o tejto žiadosti rozhodol zastavením konania z dôvodu ust. § 19 ods. 1 písm. i) zákona o azyle. Toto rozhodnutie, (voči ktorému bolo možné podať rozklad v lehote 20 dní od jeho doručenia, pričom podanie rozkladu nemalo odkladný účinok) bolo doručené zástupkyni navrhovateľa 11.7.2014. Týmto dňom bolo teda vykonateľné. V spise sa ku dňu predloženia tohto spisu súdu (3.9.2014) nenachádza žiadna listina, ktorá by tam bola založená po vydaní rozhodnutia migračného úradu - teda ani prípadne podaný rozklad. Takúto listinu (rozklad) nepredložil navrhovateľ ani počas konania (pred odporcom) o zaistení a ani v priebehu aktuálneho konania o podanom odvolaní voči rozhodnutiu o zaistení. Preto rozhodnutie migračného úradu ČAS: MU-129-22/PO-Ž-2014 z 8.7.2014 nadobudlo právoplatnosť dňom 1.8.2014. Z uvedeného je teda zjavné, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia (PPZ-HCP-BA12-5-029/2014-AV zo dňa 4.8.2014) bolo azylové konanie ČAS: MU- MU-129/PO-Ž-2014 právoplatne skončené. S poukazom na ust. § 22 ods. 1 zákona o azyle, podľa ktorého žiadateľ je do rozhodnutia o žiadosti o udelenie azylu oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, teda navrhovateľ už z titulu žiadosti o azyl podanej 11.4.2014 nebol oprávnený zdržiavať sa na území Slovenskej republiky. Pozornosti súdu neušlo, že odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zjavne pisárskou chybou uviedol, že rozhodnutie migračného úradu ČAS: MU-129-22/PO-Ž-2014 bolo doručené 11.4.2014, keď v skutočnosti bolo doručené 11.7.2014. Táto chyba však nemal vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, nakoľko v čase vydania napadnutého rozhodnutia, ako aj rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa bolo jeho azylové konanie právoplatne skončené. K súvisiacej námietke, týkajúcej sa Usmernenie Prezídia Policajného zboru, Úradu hraničnej a cudzineckej polície č. PPZ-HCP-OCPI-2013/006549-003 súd poznamenáva, že ak by toto usmernenie v čase vydania napadnutého rozhodnutia bolo účinné (čo však odporca vylúčil vo svojom vyjadrení k podanému návrhu): - odporca ako správny orgán v zmysle ust. § 3 ods. 1 správneho poriadku postupuje v konaní v súlade so zákonom a inými právnymi predpismi, teda je povinný rešpektovať v konaní zákony a iné právne predpisy - takéto usmernenie však za právny predpis považovať nie je možné; - v čase vydania napadnutého rozhodnutia (ako to bolo vyššie uvedené) navrhovateľovo azylové konanie ČAS: MU-129/PO-Ž-2014 bolo právoplatne skončené.

2/ Navrhovateľ namietal, že odporca sa nevysporiadal s určenou dobou zaistenia a dôvodil, že jej určenie v dobe do 4.2.2015 je neproporcionálné, nakoľko na slovenskom území sa zdržiaval oprávnene:

Ani túto námietku súd nevyhodnotil ako dôvodnú. K otázke neoprávnenosti zdržiavania sa navrhovateľa na slovenskom území súd zaujal stanovisko v predchádzajúcej časti odôvodnenia tohto rozsudku. Súd iba poznamenáva, že navrhovateľ neuviedol, na základe akých skutočností dospel k názoru, že stanovená dĺžka zaistenia je neprimeraná. Faktom je skutočnosť, že odporca určil dobu zaistenia v intenciách zákonnej úpravy (§ 88 ods. 4 zákona o pobyte cudzincov podľa ktorého štátny príslušník tretej krajiny môže byť zaistený na čas nevyhnutne potrebný, najviac však na šesť mesiacov. Policajný útvar môže rozhodnúť o predĺžení lehoty zaistenia najviac o 12 mesiacov, ak možno predpokladať, že napriek vykonaným úkonom potrebným na výkon jeho administratívneho vyhostenia sa tento výkon predĺži z dôvodu, že štátny príslušník tretej krajiny dostatočne nespolupracuje, alebo z dôvodu, že mu zastupiteľský úrad nevydal náhradný cestovný doklad v lehote podľa prvej vety; to neplatí, ak ide o žiadateľa o azyl, rodinu s deťmi alebo zraniteľnú osobu. Lehota zaistenia začína plynúť dňom vykonateľnosti rozhodnutia o zaistení štátneho príslušníka tretej krajiny) na základe správnej úvahy,

ktorú v napadnutom rozhodnutí aj náležitým spôsobom odôvodnil. Uviedol, že doba zaistenia (šesť mesiacov) bola stanovená s poukazom na skutočnosť, že v tejto konkrétnej veci bude potrebné (keďže navrhovateľ odporcovi nepredložil žiaden doklad svojej totožnosti) overiť jeho totožnosť, komunikovať so zastupiteľským úradom štátu ktorého štátnym príslušníkom navrhovateľ je, zabezpečiť vystavenie náhradného cestovného dokladu a v neposlednom rade zabezpečiť faktický výkon vyhostenia. V tejto súvislosti tiež uviedol, že po celú dobu zaistenia bude skúmať, či účel zaistenia trvá (§ 90 ods. 1 písm. d) zákona o pobyte cudzincov podľa ktorého policajný útvar je povinný skúmať po celý čas zaistenia štátneho príslušníka tretej krajiny, či trvá účel zaistenia). V tejto súvislosti súd poznamenáva, že odporca svoju správnu úvahu riadne, logicky a zrozumiteľne odôvodnil a teda (naviac) ako taká nepodlieha prieskumu. Naviac súd poznamenáva, že s poukazom na rozdelenie kompetencií správnych orgánov vybavenie všetkých potrebných (cestovných) dokladov potrebných pre realizáciu vyhostenia, ako aj samotný fyzický výkon vyhostenia realizuje ÚPZC Medveďov prostredníctvom svojho špecializovaného oddelenia. Podľa názoru súdu však skutočne nie je za daného skutkového stavu (navrhovateľ nie je držiteľom žiadneho preukazu svojej totožnosti či akéhokoľvek cestovného dokladu) možné bližšie určiť, v akom časovom horizonte sa podarí vybaviť všetky formality, spojené s realizáciou vyhostenia navrhovateľa do štátu, ktorého je štátnym príslušníkom (poznámka súdu: v konečnom dôsledku to ani nemusí byť India, ktorú navrhovateľ označil ako štát svojej štátnej príslušnosti).

3/ Navrhovateľ namietal, že odporca sa nezaoberal tým, či je možné dosiahnuť účel zaistenia iným, menej závažným prostriedkom pričom opätovne poukázal, že v čase svojho zaistenia bol stále žiadateľom o azyl:

K neoprávnenosti zdržiavania sa navrhovateľa na slovenskom území súd zaujal stanovisko v predchádzajúcom odôvodnení tohto rozsudku. Zo znenia ust. § 89 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov vyplýva, že policajný útvar, ktorý koná vo veci administratívneho vyhostenia (teda odporca), môže štátnemu príslušníkovi tretej krajiny namiesto jeho zaistenia uložiť povinnosť a) hlásenia pobytu alebo b) zložiť peňažnú záruku. Ako to je zrejmé z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odporca sa týmito alternatívami zaoberal. Dospel k správnemu a logickému záveru, že ich aplikácia nie je možná - že by navrhovateľ (s poukazom na obsah zápisnice z vyjadrenia navrhovateľa PPZ-HCP-BA12-5-020/2014-AV) nevedel splniť ani jednu túto alternatívu. Je faktom, že navrhovateľ nemal v čase zaistenia (4.8.2014) na Slovensku žiaden pobyt, ani žiaden doklad svojej totožnosti a ani žiadne finančné prostriedky, teda povinnosť hlásenia svojho pobytu nemohla byť splnená. Z dôvodu nulových finančných prostriedkom nemohol zložiť odporcovi ani žiadnu finančnú záruku. Z dôvodu že nevlastnil žiaden cestovný doklad ani finančné prostriedky nemohol sám zabezpečiť vycestovanie zo Slovenska, pričom na poučenie zo 4.8.2014 o možnosti požiadať o dobrovoľný návrat domov prostredníctvom IOM (Medzinárodnej organizácie pre migráciu) nereflektoval. S poukazom na uvedené odporca nemal žiadnu inú možnosť ako zabezpečiť výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení navrhovateľa ako zaistením navrhovateľa.

4/ Navrhovateľ namietal, že odporca nezohľadnil jeho veľmi vážny zdravotný stav. V závere podaného návrhu uviedol, že s poukazom na ust. § 88 ods. 9 zákona o pobyte cudzincov je potrebné na neho nazerať ako na zraniteľnú osobu, do ktorého postavenia sa dostal v súvislosti so zranením, ku ktorému došlo 18.5.2013 ako následku trestného činu, ktorého objektom sa stal:

Ani túto námietku súd neuznal ako dôvodnú. Ako to vyplýva aj z obsahu doplnenia dokazovania vykonaného súdom, navrhovateľ sa skutočne stal objektom trestného konania spáchaného inou osobou v dôsledku ktorého došlo k jeho zraneniu. Zákon o pobyte cudzincov v ust. § 2 ods. 7 definuje zraniteľnú osobu najmä ako osobou maloletú osobu, osobu so zdravotným postihnutím, osobu staršiu ako 65 rokov, tehotnú ženu, slobodného rodiča s maloletým dieťaťom a osobu, ktorá bola vystavená mučeniu, znásilneniu alebo iným závažným formám psychického, fyzického alebo sexuálneho násilia; v odôvodnených prípadoch možno za staršiu osobu považovať aj osobu mladšiu ako 65 rokov. S poukazom na ust. § 88 ods. 9 zákona o pobyte cudzincov aplikácia zaistenia podľa ust. § 88 ods. 1) zákona o pobyte cudzincov (teda aj zaistenia za účelom výkonu administratívneho vyhostenia) je vylúčená v prípade maloletej osoby ktorá nemá zákonného zástupcu, iné zraniteľné osoby možno zaistiť len v nevyhnutnom prípade a na čo najkratší čas.

Navrhovateľ namietal, že v dôsledku svojho nepriaznivého zdravotného stavu ho mal odporca považovať za zraniteľné osobu - osobu so zdravotným postihnutím. Súd predovšetkým poukazuje na skutočnosť, že je potrebné rozlišovať pojem „zdravotný stav“ a „osoba so zdravotným postihnutím“. Tak ako zákon o pobyte cudzincov ani žiaden právny predpis bližšie nedefinuje pojem „osoba so zdravotným postihnutím“. Preto jediným relevantným výkladom tohto pojmu je znenie Článku 1 „Dohovoru o právach osôb so zdravotným postihnutím“ (oznámenie MZVSR č. 317/2010 Z.z.) podľa ktorého Účelom tohto dohovoru je presadzovať, chrániť a zabezpečovať plné a rovnaké užívanie všetkých ľudských práv a základných slobôd všetkými osobami so zdravotným postihnutím a podporovať úctu k ich prirodzenej dôstojnosti. Osoby so zdravotným postihnutím zahŕňajú osoby s dlhodobými telesnými, mentálnymi, intelektuálnymi alebo zmyslovými postihnutiami, ktoré v súčinnosti s rôznymi prekážkami môžu brániť ich plnému a účinnému zapojeniu do života na rovnakom základe s ostatnými. Vo vzťahu k pojmu „zraniteľná osoba“ teda v prípade osôb so zdravotným postihnutím pôjde o také (napr. telesné, zmyslové, mentálne, intelektuálne) postihnutie, ktoré bráni obvyklým spôsobom uplatňovaniu a bráneniu práv, bežnému styku a komunikácii s okolím, reagovaním na životné situácie (vysporiadaniu sa s ev. rizikami).

Ako to vyplýva z obsahu administratívneho spisu odporcu, navrhovateľ v konaní pred odporcom (podobne ako ani v azylovom konaní) neprezentoval žiadne svoje postihnutie. Takéto postihnutie (a ani podozrenie z neho) nie je zjavné ani zo zápisníc o vykonaných úkonoch administratívneho konania. Navrhovateľ bežným spôsobom komunikoval a reagoval - odpovedal na kladené otázky, jeho odpovede boli konzistentné, logické, bez známok toho, že by nechápal ich zmysel, resp. že by na ne odpovedal neadekvátne, zmätene, či vôbec neodpovedal. Odporca teda nemal žiaden dôvod predpokladať, že by v tomto prípade mohlo ísť o osobu zdravotne postihnutú a teda ako takú zraniteľnú. Súd s poukazom na stav veci zistený z obsahu administratívneho spisu odporcu, resp. z doplnenia dokazovania nespochybňuje zhoršenie zdravotného stavu navrhovateľa (v dôsledku toho, že sa stal objektom trestného činu spáchaného inou osobou), jeho dlhodobú liečbu (akoukoľvek formou). Avšak i napriek tomu, že zákonom o pobyte cudzincov vymedzený okruh zraniteľných osôb je iba demonštratívny a teda nevylučujúci aj iné dôvody posúdenia osoby ako zraniteľnej, zdravotný stav navrhovateľa (ako to vyplýva z odporcom vykonaných procesných úkonov) nebol takým, aby odporcovi znemožňoval objektívne zistenie stavu veci, resp. adekvátnu komunikáciu s odporcom, resp. aby mu obmedzil či znemožnil chápať zmysel konania o zaistení a v tom dôsledku aby mu bránil uplatňovaniu jeho práv a účinnému čeleniu ev. vzniknutých rizík. Teda nenastala okolnosť, ktorej dôsledkom by bolo nutné či potrebné pokladať navrhovateľa za osobu, ktorá v dôsledku svojho aktuálneho zdravotného stavu je osobou zraniteľnou.

Nad rámec uvedeného súd poznamenáva, že navrhovateľ ako osoba zaistená zákonným spôsobom požíva plnú ochranu vo vzťahu k jeho prípadne zhoršenému zdravotnému stavu v zmysle ust. § 95 zákona o pobyte cudzincov.

Pretože odporca dostatočným spôsobom zistil stav veci, pretože napadnuté rozhodnutie (podobne ako aj rozhodnutie o administratívnom vyhostení navrhovateľa na ktoré rozhodnutie o zaistení nadväzovalo) bolo vydané v čase, keď posledné azylové konanie navrhovateľa bola právoplatne skončené, pretože odporca sa zákonným spôsobom a v súlade so zákonom vysporiadal s otázkou či je možné dosiahnuť účel zaistenia iným, menej závažným prostriedkom ako aj s otázkou primeranosti dĺžky zaistenia a pretože nebolo dôvodu zaradiť navrhovateľa do skupiny zraniteľných osôb (ako osoby so zdravotným postihnutím), teda preto, že odporca vec posúdil po právnej stránke správne, súd dospel k názoru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

O trovách navrhovateľa súd rozhodol za použitia ust. § 250 k ods.1 O.s.p. s poukazom na výsledok konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 7 dní odo dňa jeho doručenia na Najvyšší súd Slovenskej republiky prostredníctvom Krajského súdu v Bratislave, písomne, vo dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované; odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné; ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha. (§ 205 ods. 1 O.s.p).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1, b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (205a), f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p).